

Väinö Lehtonen
Vaeltajan viesti

KUNNIAN KOULU

Pekka Ervast nimittää maapalloa kunnian kouluksi. Tämä merkitsee, että kunnia asennoituu erikoisella tavalla elämäämme, se on voitettavaksi asetettu kiusaus. Toinen nimitys Maan koululle onkin kiusausten koulu. Elämme planeettojen vaikutusten alaisina ja jokainen planeetta inspiroi omalla tavallaan siksi, että kullakin niistä on oma elämänkoulunsa erilaisine päämäärineen. Näiden vaikutusten perusteella jakaantuu Maan elämänkoulu asteisiin, joten on erotettavissa maa-, tuli-, vesi- ja ilmakee-

kuten saamme oppia Pekka Ervastin kirjasta ”Kiusausten koulussa”. Planeettojen ja elämänkoulun suhteet ovat määriteltävissä eri tavoilla, riippuen omasta persoonallisesta suhteestamme kokeisiin. Niinpä Marsin koulu on tekemisissä sodan kanssa, joten Marsplaneetan elämänkoulua onkin nimitetty punaisen tulen eli sotijain kouluksi. Venuksen koulu inspiroi tunne-elämän ja Merkuriuksen koulu ajatuselämän linjoilla. Koska elämme maapallolla, niin maan kunniankoulu liittää oman ratkaisevan osuutensa jo-

kaiseen elämäkoulun kokeeseen, joten kunniaksymys asennoituu erittäin keskeiseksi. Tuskin löydämme sitä ihmistä, jota ei kunnia tavalla tai toisella kannustaisi eteenpäin elämän portaitoissa.

Kunnian tavoittelun perustus on oman arvokkuutemme tajuamisessa. Maan elämäkoulun tendenssit ovat luomissuunnitelman kannalta erittäin arvokkaita, olemmehan Logos-olentoja ja siksi kunnian inspiratio pyrkii kasvattamaan meissä itsenäisyyttä, omanarvon tuntoa. Olemme persoonallisuuksina maapallon kasvattaja ja persoonallisuutemme korkein saavutus on minuutemme, itsenäisyytemme, arvokkuutemme..., siis kunnian tunteminen. Tämä on Maan elämäkoulun inspiratio, kunnian saavuttaminen kuuluu olennaisena osana tämän maailman jumalan tavoitteisiin.

Mutta kunnianpyyde ilmenee erilaisissa muodoissa, riippuen keskeisestä suhteestamme toisten planeettojen vaikutukseen. Ratkaistessamme Marsin koulun inspiratiota, esiintyy kunnianpyyde sotilaskunnan muodossa. Venuksen inspiratio tangeeraa tavalla tai toisella tunne-elämää ja sen yhteydessä esiintyvää kunniaa. Merkurius asettaa kunniankysymyksen totuuden ja valheellisuuden yhteyteen ja tällä hetkellä tämä vaikutus on ihmiskunnassa erittäin silmiinpistävä: kunniaa etsitään petollisilla keinoilla. Niinpä hyvä yhteiskunnallinen asema, sanokaamme ministerin salkku tai professorin tuoli saattaa olla tavoiteltavana kohteena. Mutta

hyvän aseman tavoittelija harvoin näyttää kunnianpyydetään ulospäin. Hän esiintyy muiden silmissä erittäin viattomana, tahtoen korostaa, ettei hänen tavoitteenaan ole muu, kuin toisten ihmisten onni ja hyvinvointi. Oman kunnianhimosna hän tavallisesti salaa. Tämä on epärehellistä kunnian tavoittelua. Sotilaskunnan tavoittelu on rehellisempää, sillä kunniankenttä ei ole ihmiskunnalle salaisuus. Mutta sotilaskunnia hyväksyy kaikki keinot. Valhe, petos, ryöväys, murha... ovat sen saavuttamiseksi luvallisia. Suurempi sotilaskunnia on kuitenkin sankarikunnia, mutta sitä ei saavuteta, ellei sotilas ole leikissään menettänyt henkeään. Vasta kuolleena hän saavuttaa suurimman kunnian: kunnialliset hautajaiset.

Sankarikunnan valheellisuus ja petollisuus kuvastuvat siinä, etteivät vainajan kunnioittajat, elämäkäsityksensä mukaan, usko vainajan olevan mukana omissa hautajaisissaan, kunniaansa kuulemassa. Kunnioittaminen saisi järjellisen sisällön, jos uskottaisiin vainajan seuraavan omia hautajaisiaan. Mutta sekä kirkollinen että materialistinen elämäkäsitys eivät usko vainajan elävän. Näin ollen sankarien kunnioittajat tehostavatkin omaa kunniaansa: näin kaatuivat meidän poikamme, näin urhoollisesti taisteli meidän armeijamme. Sankaripalvojat etsivät omaa kunniaansa vainajien kustannuksella. Tässäkin kuulua epärehellisyys, valheellisuus. Se on rinnastettavissa menetelmään, jolloin kunniaa etsitään väärin vekseliä kirjoittami-

sella, niistä koituvan varallisuuden kartuttamisella.

Näissä kunniantavoitteluissa esiintyvät planeettojen nurjat vaikutukset erittäin selvinä, joten kysymme: onko olemassa rehellistä kunnianpyydettyä? jossa tämän maailman jumalan innoitus kuulaa puhtaimpana. Sellaistakin löytyy. Parhaimmillaan se ehkä näkyy urheilukunnian tavoitteluissa. Urheilun periaate on rehellisyys. Siinä ei pitäisi harjoittaa vilppiä, eikä urheilukunnianpyynteessä ole mitään salattavaa. Jokainen tietää: tuossa on ihminen, urheilija, joka ponnistaa kaikki voimansa, käyttää kaikki taitonsa, jotta hän kykenisi edes ajan rauhassa tai jonkun mittayksikön murto-osassa olemaan toista etevämpi. Aivan rehellisesti hän ponnistaa itsensä, urheiluseuransa, kansansa kunnian puolesta. Tämä on rehellistä, vilpittöntä kunnian pyydettyä. Elämme parhaillaan olympiavuotta, jolloin maailman kansat näyttivät tässä suhteessa taitoaan. Siitä tuli kunniaa myöskin Suomelle, koska saimme olla kisojen järjestäjänä. Eri maiden urheilijat näyttivät kunniaa — eihän kysymyksessä ollut taloudelliset edut, vaan kunnia, minkä palkintoina jaettiin kunniamitaleja. Tekisi mieleni sanoa, että tämän tapaisissa kansojenvälisissä kamppailuissa Maan kunniankoulu tulee kruunatuksi. Ne ovat erittäin arvokkaita sen vuoksi, koska aivan jokapäiväiset ihmiset jaksavat käsittää elämää rauhan ja kansojenvälisen veljeyden puitteissa, joskin veljeyden edellytyksenä on eriasteinen kun-

nianpyyde. Joka tapauksessa kirkot ja henkiset liikkeet saavat hävetä näiden saavutusten edessä, sillä Jeesuksen rakkauden ja veljeyden sanoma on kirkkojen käsissä madaltunut vastakohtakseen.

Edelläsanotun johdosta kysymme teosofeina, kristosofeina: onko ihmiskunnan elämänpulmat ratkaistavissa urheilukunnian merkeissä? Tavallinen talonpoikaisjärki vastaa: sodat voitaisiin vaihtaa kansojenvälisiin urheiluihin. Jos ihmiskunnan pursuva voima todellakin kaipaa varaventiiliä, niin sellainen olisi urheilukenttä. Mutta ratkaisisiko se ihmiskunnan pulmat? Jos näin olisi, niin mikseiivät suuret opettajat, Buddha ja Jeesus perustaneet urheiluseuroja? Miksei Pekka Ervast menettelyt niin? Tietämätön ihmiskunta saattaa vastata: he olivat epäkäytännöllisiä haaveilijoita, he eivät tunteneet elävää elämää. Me tiedämme, me olemme käytännöllisiä. Mutta kristosofeina emme saata ajatella noin. Tiedämme, tai aavistamme, että ihmiskunnan tehtävänä on tuoda maan päälle jumala, ilmentää itsessään jumalallinen elämä, Kristus, rakentaa taivasten valtakunta maan päälle. Tähän ovat kaikki suuret mestarit tähdänneet, ja siksi heidän sanomansa on ollut aivan toinen. Jeesus ei välittänyt maailman kunniansta, Buddha siitä luopui, vanhan liiton mestaritkin elivät salaisuudessa. Maailman kunniaa he eivät ole näyttäneet, eivätkä sitä edes tavoitelleet. He rakensivat uudelle perustukselle, he elivät toisesta maailmasta. Näin on oleva

myöskin Vuorisaarnan tien kulki-
jan elämä ainakin toistaiseksi.
Vuorisaarnan käskyjen seuraami-
nen ei tuo kunniaa, pikemminkin
pilkkaa, häväistystä, maailman
tuomiota.

Onko siis olemassa kaksi maail-
maa, toinen suurta ihmiskuntaa ja
toinen Vuorisaarnan Mestarin seu-
raajia varten? On, toistaiseksi.
Varsinkin nyt, jolloin Logoksen
voimat vaikuttavat Isän majes-
teettiutena ihmiskunnassa, maa-
pallolla, on kaksi maailmaa. Ne
toimivat samassa avaruuden koh-
dassa, ne eivät ole paikallisesti
toisistaan erillään, ero on niiden
laadussa. Kristikunta uskoo ihmei-
siin ja kristillisen kulttuurin kas-
vatteina meidän on vaikeata uskoa
toisin. Kristikunta uskoo suuren
kuninkaan tulemiseen taivaan pil-
vistä ja hänen toimeenpanemaans-
sa ihmiskunnan jakamiseen au-
tuaisiin ja kadotettuihin. Tämän
ihmeopin olemme imeneet ve-
reemme jo äidin maidossa ja siksi
vaadimme, kaipaamme tällaista
ihmerealismia. Sellaista ei tapah-
du. Suuri kuningas on jo tullut,
Logos on Isänä astunut maan-
päälle, hänen sanomansa kaikui
Pekka Ervastin suulla. Ajan polt-
tavin kysymys on hänen vastaan-
ottamisensa, siitä riippuu, kum-
paan maailmaan kuulumme. Ih-
miskunnan jakaantuminen on si-
säinen prosessi, se tapahtuu ihmi-
sen sielussa, siellä täytyy pilvet
revetä, ennenkuin Ihmisen Poika
astuu sisään. Ne pilvet ovat mi-
nuutemme harha, persoonallisuu-
temme kukka, kunnian pyyde. Tä-
män maailman jumala on voitet-
tava, ennenkuin näemme Isän

valon. Kahta herraa emme voi
palvella, toinen on otettava, joko
Jumala tai mammona. Tämän
maailman jumala, Saatanakin ar-
vostaa meitä voittojemme mukaan.
Ei hänenkään tarkoituksensa ole
ihmiskunnan tuho, vaan sen kas-
vattaminen ja kouluuttaminen
kunnian kentillä. Hän on Jumalan
palvelija omalla tavallaan, mutta
jos erehdymme pitämään Saata-
naa jumalanamme, silloin olemme
langenneita olentoja: Saatanakin
hylkää meidät. Tämä on okkultis-
ta realismia.

Tulemme nyt asian ytimeen,
elämän pulmien ja kiusausten
voittamiseen. Muistamme Jeesuk-
sen lauseen: joka menettää sie-
lunsa minun, Kristuksen tähden,
hän sen pelastaa. Yksilöllinen pe-
lastus on Kristuksessa, mutta mi-
nun tähteni merkitsee, että
annamme voimamme Kristukselle,
Mestarille. Mestari tekee työtä
koko ihmiskunnan puolesta. Jos
siis menetämme sielumme, persoo-
nallisuutemme pyyteet, mitkä kor-
keimmassa potenssissaan loistavat
kunnian kruununa; jos tämän kai-
ken menetämme Mestarin palve-
luksen tähden, silloin pelastamme
sielumme. Henkisesti vapaina
olentoina meillä on mahdollisuus
hetkellisesti istua kahdellakin tuo-
lilla, voimme yrittää palvella Ju-
mala ja mammonaa. Siitä seu-
raa, että henkinen pyrkimiskem-
muuttuu harrasteluksi: katselem-
me toisella silmällä Jumalaan,
henkiseen elämään päin, ja toi-
sella silmällä tähyilemme tämän
maailman kunniaa, loistoa ja suu-
remmoisuutta. Emme osaa olla
aktiivisia kummassakaan katsele-

misessa. Toisena mahdollisuutena on, että toinen katseltava kohde asetetaan toistaiseksi ”hyllylle”, tavallisesti henkinen elämä ja silloin olemme sangen aktiivisia tämän maailman jumalan palvelijoita, eli paremmin sanoen hänen ansojensa ihailijoita. Kaikki henkisessä elämässä saavutettu tarmo keskittyy henkisyyden vastakohdan hyödyksi: joudumme kaatamaan entisiä rakennuksiamme; tulemme esteeksi tiellä kulkijoille siten, ettemme itse sitä kulje, emmekä salli toistenkaan kulkevan. Rakentajat muuttuvat kaatajiksi. Tämä on historiallinen tosiasia, kirkkojen ja henkisten liikkeitten surullinen tragedia. — On muistettava, ettei ihmiskuntaa auteta meidän loistavilla kyvyillämme, psyykkisillä lahjoillamme, ihmeellisillä tiedoillamme. Niillä on oma arvonsa, jos ne palvelevat Mestarin työtä, mutta Mestari ei ole tiedon puutteessa, ei kaipaa meidän lepattavia tsakrojamme. Se,

mitä hän meiltä odottaa, on aktiivinen, positiivinen suhtautumisemme henkiseen työhön. Siinä on meidän voimamme; se on meidän asenteessamme, tahdossamme, siinä, olemmeko koko voimallamme, myönteisesti Mestarin tukena. Ellemme näin osaa olla, silloin voimamme valuvat sanaan.

Entä sitten? Mitä tapahtuu henkisissä liikkeissä, se tapahtuu lopulta kansassa. Tämä ei ole fraasi, sen todistavat kokeneitten kokemukset: kansa kärsii henkisten liikkeitten hairahdukset ja vararikot Olemme vastuussa elämästämme. Emme ole syntyneet henkisten liikkeitten pariin leikin vuoksi. Jos itsevanhurskaudessaamme kuvittelemme olevamme vastuuttomia, erehdymme. Ei henkisten liikkeitten syntyminen ole noin sattumanvaraista ja suunnitelmatonta. Jumala on sentään ihmistä viisaampi.

V. L. 1952: 265—267.